

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4798/2565

พนักงานอัยการจังหวัด โจทก์ นาย น. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.วิ.อ. มาตรา 176

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องจำเลยตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคสาม ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 20 ปี เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบคำรับสารภาพเพื่อพิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร และศาลต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยกระทำความผิดจริง จึงจะลงโทษจำเลยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อศาลชั้นต้นพิจารณาพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบและพิพากษาลงโทษจำเลย และจำเลยอุทธรณ์ว่าการกระทำของจำเลยไม่มีความผิดตามฟ้อง เพราะจำเลยไม่ได้เป็นผู้ติดต่อผู้เสียหายที่ 1 หรือแยกผู้เสียหายที่ 1 จากผู้เสียหายที่ 2 แต่ น. เป็นผู้ติดต่อมาหาจำเลยเพื่อเสนอให้ผู้เสียหายที่ 1 ขายบริการทางเพศให้แก่จำเลย และพาผู้เสียหายที่ 1 มาส่งที่บ้านของจำเลย ในทำนองว่าโจทก์สืบไม่สมฟ้อง จำเลยจึงมีสิทธิอุทธรณ์ว่าพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมายังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด และอุทธรณ์ของจำเลยมีใช่เป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้นใหม่ที่ขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย จึงมีใช่เป็นการอุทธรณ์ในข้อที่มิได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1, 91, 277, 283 ทวิ, 317 จำเลยให้การปฏิเสธ แต่ก่อนสืบพยานโจทก์ จำเลยขอถอนคำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคหนึ่ง, 283 ทวิ วรรคสอง, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ความผิดฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารและฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน เป็นกรรมเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ลงโทษฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร รวม 2 กระทง จำคุกกระทงละ 5 ปี จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน จำคุกกระทงละ 2 ปี 6 เดือน เป็นจำคุก 4 ปี 12 เดือน และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร จำคุกกระทงละ 2 ปี 6 เดือน เป็นจำคุก 4 ปี 12 เดือน รวมจำคุก 8 ปี 24 เดือน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องในความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามฟ้อง ข้อ 1.1 และในความผิดฐานพาเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.2 คงลงโทษจำเลยตามฟ้องข้อ 1.2 และ 1.4 ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่

เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน 2 กระทง และตามฟ้องข้อ 1.3 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร อีก 1 กระทง เมื่อลดโทษให้ตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กระทงละกึ่งหนึ่งแล้ว รวม 3 กระทง คงจำคุก 6 ปี 18 เดือน นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่ คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้องข้อ 1.1 นางสาว น. และนางสาว ส. ขับรถจักรยานยนต์มาส่งผู้เสียหายที่ 1 ที่บ้านของจำเลย แล้วจำเลยพา ผู้เสียหายที่ 1 เดินเข้าไปในบ้านและมอบเงิน 1,000 บาท แก่ผู้เสียหายที่ 1 เพื่อให้มีเพศสัมพันธ์กับ จำเลย จากนั้นจำเลยกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ไปเพื่อการอนาจารและฐานกระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตนตามฟ้องข้อ 1.2 และ 1.4 และฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.3 ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการแรกว่า ศาลอุทธรณ์ภาค 5 สามารถรับฟัง ข้อเท็จจริงให้แตกต่างไปจากคำรับสารภาพของจำเลยได้หรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องจำเลยตาม ฟ้องข้อ 1.1 ว่า จำเลยโดยปราศจากเหตุอันสมควร พรากผู้เสียหายที่ 1 อายุ 13 ปีเศษ ไปเสียจาก ผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร อันเป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคสาม ซึ่งต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 5 ปี ถึง 20 ปี เมื่อ จำเลยให้การรับสารภาพ โจทก์จึงมีหน้าที่ต้องนำพยานหลักฐานมาสืบประกอบคำรับสารภาพ เพื่อ พิสูจน์ว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.1 และศาลต้องฟังพยานหลักฐานของโจทก์ จนกว่าจะพอใจว่าจำเลยกระทำความผิดฐานดังกล่าวจริง จึงจะลงโทษจำเลยได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 176 วรรคหนึ่ง เมื่อศาลชั้นต้นพิจารณา พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบและพิพากษาลงโทษจำเลยฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสีย จากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.1 และจำเลยอุทธรณ์ว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดตามฟ้องข้อ 1.1 เพราะจำเลยไม่ได้เป็นผู้ติดต่อผู้เสียหายที่ 1 หรือแยกผู้เสียหายที่ 1 จากผู้เสียหายที่ 2 แต่นางสาว น. เป็นผู้ติดต่อมาหาจำเลยเพื่อเสนอให้ ผู้เสียหายที่ 1 ชายบริการทางเพศให้แก่จำเลย และพาผู้เสียหายที่ 1 มาส่งที่บ้านของจำเลย ใน ทำนองว่าโจทก์สืบไม่สมฟ้อง จำเลยจึงมีสิทธิอุทธรณ์ว่าพยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมายัง รับฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิด นอกจากนี้อุทธรณ์ของจำเลยมิใช่เป็นการยกข้อเท็จจริงขึ้น ใหม่ที่ขัดกับคำให้การรับสารภาพของจำเลย จึงมิใช่เป็นการอุทธรณ์ในข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้ว โดยชอบในศาลชั้นต้น การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยอุทธรณ์ของจำเลยในปัญหานี้ชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ประการต่อไปว่า จำเลย กระทำความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.1 หรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสีย จากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารนั้น กฎหมายบัญญัติโดยมีความมุ่งหมาย ที่จะคุ้มครองอำนาจปกครองของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล อันมิใช่ตัวเด็กที่ถูกพราก และ ปกป้องมิให้ผู้ใดมาก่อการรบกวนหรือกระทำการใด ๆ อันเป็นการกระทบกระทั่งต่ออำนาจปกครอง ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยปริยาย เด็กแม้จะไปอยู่แห่งใด หากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแลยัง ดูแลเอาใจใส่อยู่ เด็กย่อมอยู่ในอำนาจปกครองดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล

ตลอดเวลาโดยไม่ขาดตอน ทั้งเป็นการลงโทษผู้ที่ละเมิดต่ออำนาจปกครองดูแลเด็กของบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล นอกจากนี้นักกฎหมายมิได้จำกัดความหมายคำว่า "พราง" ว่าเป็นวิธีการ ใดๆ และไม่ว่าเด็กจะเป็นฝ่ายออกจากบ้านเองโดยมีผู้ชักนำหรือไม่ก็ตาม แต่หากมีการกระทำ ต่อเด็กในทางเสื่อมเสียและเสียหายย่อมถือได้ว่าเป็นความผิด การที่ผู้เสียหายที่ 1 ซึ่งอยู่ในอำนาจ ปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ออกจากบ้านไปอาศัยอยู่บ้านเพื่อน แล้วถูกจำเลยพาไป กระทำชำเราภายในบ้านของจำเลย ไม่ว่าใครจะเป็นฝ่ายนัดหมายชักชวนมา การกระทำของจำเลย ย่อมทำให้อำนาจปกครองดูแลของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่งเป็นมารดาถูกพรางจากไปโดยปริยาย หาใช่ ความผิดฐานพรางเด็กจะต้องถึงขนาดเป็นการกระทำที่ต้องพาไปหรือแยกเด็กออกไปจาก ความปกครองตั้งแต่เด็กออกจากบ้าน ถึงจะทำให้ความปกครองถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือน ดังนั้น เมื่อผู้เสียหายที่ 1 ออกจากบ้านแล้วถูกจำเลยกระทำในทางเสื่อมเสียเช่นนี้ ถือได้ว่าเป็น การพาและแยกเด็กไปจากความปกครองดูแล และล่วงละเมิดอำนาจปกครองของผู้เสียหายที่ 2 ซึ่ง เป็นมารดา อันเป็นความหมายของคำว่า "พราง" แล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐาน พรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร ที่ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้ เป็นว่า จำเลยมีความผิดฐานพรางเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารตามฟ้องข้อ 1.1 อีกกระทงหนึ่ง ลงโทษจำคุก 5 ปี ลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี 6 เดือน เมื่อรวมกับโทษในความผิดกระทง อื่นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 แล้ว คงจำคุกรวม 8 ปี 24 เดือน นอกจากที่แก้ไขเป็นไปตาม คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5

องค์คณะ

ประชา งามลายวง · อุทัย โสภาโชติ · เสรณี ศิริมังคละ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4798/2565>